

MARIJIN

Nevtepenoprijeta

Pobožen mesečen list. Prihaja na spomin pětidesetletnice l. 1904. dec. 8. obhajane, ka je za versko resnico razglašeno Marijino nevtopeno poprijetje. Vrejšje ga z dovolenjom višje cerkvene oblasti, štero je dano od vč. Vikarijata

LIST

Devica Marija.

v D. Lendavi pod št. P. H. 48/1920.
Klekl Jožef, vp. pleb. v Črensovcih,
Prekmurje. Cena dobrovoljna podpora.
Više štirijezero svetih meš rosi milosti
na naročnike.

Pribežaliče grešnikov.

Kaj trepečeš, grešna duša,
v prah obračaš svoj pogled?
glavo zdigni, srce gori,
naj stopi se greha led!

Glej, prihaja, zlata varja,
njoj sleci pa svetli žar,
milostno Gospo obdaja,
v njo se vüpa vsaka stvar.

Zakaj ti, podoba boža,
ne bi vüpao, Jo proseč:
Mati! smilenje mi sprosi.
sem grešio, a nikdar več? R. J.

Marijino nasledüvanje.

Goreča častitev i molba oltarskoga svestva je znamenje plemenite i svete lübezni.

Z brezmejnov lübeznostjov tak pravi Marija — sam se obnašala do tiste zvišene i svete skrivnosti, štero je nastavo moj boži Sin kak duševno hrano pod podobov krüha i vina za svoje vučenike i vernike.

Več je nej mogeo dati, zato ka je tak dao sam sebe, samo zato, ka bi do konca mogeo dati, zato ka je tak dao sam sebe, samo zato, ka bi do konca mogeo ostati med tislimi, štere je do konca lübo.

Kakša drüga tolažba mi je ostala po smrti mojega Sinü, kak ravno samo gosto prečiščavanje, gda mi je oltarsko svestvo podelo vseli vučenik lübezni, šteri me je vzeo za mater? V toj svetovj skrivnosti je zadobila moja duša vseli mir, zato ka je pod kepom krüha i vina nazoči moj boži Sin. Pa da sam bila pri prečiščavanji vsaki den, pred svojov smrtjov, sam si tüdi kak krepčajočo popotnico vzela s sebov oltarsko svestvo.

Tiste posebno rada mam pa je poštüjem, ki zmirom z velkov pobožnostjov i lübeznostjov častijo oltarsko svestvo.

Ta pobožna i lübezniva častitev prehodi pobožne duše z ognjom bože lübeznosti, je nadigne na gorečo pobožnost pa njim spravi nezgovorno veselje.

Drago moje dete, z nikim ti je nej mogoče lübeznosti do Boga hole pokazati, kak či pobožno častiš i moliš oltarsko svestvo.

To že znaš, ka se moreš lepo pripraviti, gda šces sprijeti to svestvo. Jeli pa, ka znaš, ka si moreš zbüditi lübezen pa hrepenenje i si moreš ščistiti srce.

Či oltarsko svestvo vzemeš samo z navade, te nej samo ka ne boš meo s takšega prečiščavanja vnogo haska, nego se je šče bojati, ka se pregrešiš, pa te Bog ednokrat pozove zavolo toga na račun i te pokaznüle.

Jaz ti lepo preporečam, drago moje dete, obiskavli poleg svoje moči kem večkrat oltarsko svestvo, pa je k nči molí, gda ga nemreš sprijeti!

Kak gostokrat se zgodí, ka je moj boži Sin duže časa tak sám sameren v oltarskom svestvi v cerkvi, kak či bi bio v samoti ali pa v kakšov püstini. Niti eden človek ga ne obiše. Nišče se ne

briga za njega. Samo angeli ga molijo.

Lüdje z velkov skrbjov opravljajo svoja dela, pa si niti ne zmisljijo na njega, ki je z velkov potrplivnostjov čaka.

Zove je, pa nišče nejde k njemi! Vabi je na nebesko svatovčino, pa jih celo malo poslühne to njegovo vabilo. Duševno hrano ponüvle lüdem, samo ka jako malo jih je, ki želejo po toj hrani, pa ki jo sprimejo. Bože milosti ponüvle lüdem, pa li redkokrat se najde što, ki bi je sprijao z veseljom.

Vervli mi pa, drago dete, ka je obiskavanje pa moljenje oltarskoga svestva najjepša pa najhasnovitejša boža pot.

Takše potüvanje nema primere, zato ka je to obiskavanje Boga, ki se nahaja v oltarskom svestvi.

Ka hasni to lüdem, či dajo, ka gori večni posvet pred njim, sami ga pa ne obišejo pa ne molijo?!

Mesto oltarskoga svestva je cerkev, hiža svestva, to je tisto mesto, gde se delijo najbolši nasveti toga sveta, gde lejko dohimo bože milošče, gde se naša mlačnost spremeni v gorečnost, gde se pokrepi, zlejktoli pa potolaži naše srce, či je obdano z bridkostmi.

Cerkev je tisto mesto, drago moje dete, gde se žalostni potolažijo, gde se zlejktotijo, ki so gledoč duše obteženi, pa gde dobijo pomoč, ki se nahajajo v stiski.

Časi-časi povrži človečo družbo, gde se pogostoma pripe-tijo hibe pa grehi, pa obišči Jezusa v cerkvi, gde zadobiš duševno tolažbo, pomočpa mirovčino.

Jezus bude te zvao za prijatelja, či bo te gosto vido pred oltarskim svestvom.

Tvoja lübezen bo se samo te v resnici kazala, či prav spoznaš pa zarazmiš tisto veliko lübezen Jezušovo, štero kaže do lüdi v tom zvišenom svestvi.

V molbi pa v častitvi oltarskoga svestva nasledjimo Marijo!

„Vr.“

Spreobrnitev ednoga socialistu.

„Ti jupaš nevolen! Gledajte toga kapucina!“ Takše pa ednake reči so zganjali stolarski pa tesarski delavci, gda so šli prti ednoj krčmi, štera je ležala na kraji mesta Pariza. Bilo jih je cela četa. Na njuvoj zvišnejosti se je jako videlo, kakši kvar je napravo socializem na njih. Pa na žalost so bili med njimi tudi mladenci. Tej lüdje so se zevsema razčemerili, gda so vidli, ka eden kapucin ide prti njim: vlase je meo zrezane na kratko, kak je to pri kapucinaj navada, v rokaj je pa meo čislo pa je molo Boga. Bio je te kapucin vrli pater Amade z versailleskoga samostana. Malo se je prestrašo, gda je zagledno delavce, pa je zato li šo prti njim. Gda so se srečali, je prav lüdnno začno praviti:

— Oproščavajte, gospodje, ali k plemenitejšim srcam se ne bi mogeo obrniti pa je prositi pomoči, kak ste ravno vi.

Delavci so nej čakali tak prijaznih reči, zato so pa postali tiho. Eden 25 leten mladenec, ki je bio prav močen, je stopo naprej, pa je bio pripraven včiniti, ka bi kapucin proso.

— Je ta pa ta vulica daleč tñodnet? — je pitao kapucin.

— Oh, oh! ... daleč? — so se čüdüvali delavci. — Ta vulica se nahaja ravno na ovon kraji Pariza, pa ravno v takšem deli mesta, gde kapucine nemajo radi.

— Jaz mam tam posel pa za šest vür morem priti nazaj v Versailles.

— To je ne mogoče! — so pravili vsi.

— Pa gledajte, gospodje — je pravo kapucin — vi mate brzne noge, bodite tak dobri, dajte to pismo tistomi, komi je naslovljeno; lejko je date dnes ali vütro ali pa šteri prišestni den, zato ka je ne ravno silno.

Pater je dao pismo mladenci pa je s smehom pravo:

— Bodete že vidili, ka je ta mala dobrotu, štero včinite siromaki kapucini, ne tak nevalano delo. Gospodni Bog vam jo povrne!

Za nekolko dni sta se srečala kapucin pa mladenec, pa je te zahvalo kapucin mladenci, ka njemi je spuno prošnja, pa njemi je šteo dati nekši dar, nego te je nej šteo sprijeti nikšega plačila.

— Dobro je — je pravo pater — či že neščete sprijeti nikšega plačila, potom si postaniva dobriva prijatela pa me obiščite v Versaillesi ...

Mladenec se je toga zgučavao pa je nej šo.

Te mladenec je bio velki socialist. Roditelje so ga gojili tak liki pogana: brezi krsta pa brezi vsakoga krščanskoga včinja. Gda se je oslobodo vojaščine, se je oženo, nego to tudi samo tak po civilskom zakoni. Eden den je potom stopo v socialistično društvo, gde so se njemi krivi navuki po puntarskih govoraj pa po reberiaškom čtenjej čemduže bole nastanili v srce. Njegova zvišnejost je pa bila jako lüdna. Obraz je kazao odločnost, glas je meo močen, lepi, pa je cela njegova postava bila pripravna za to, ka bi lejko bio kakši dober govornik, goreči širitel apoštolskih navukov. On je pa na žalost meo samo to mišljenje pa to želo, kem več lüdi bi spravo v socializem. Kelkokrat si je prizadevao, ka bi zbrisao s srca svojih tovarišov ešče tiste malo vere, štero so meli! ... To je bio tisti mladenec, šteromi je pater kapucin ponüdo svoje prijateljstvo pa ga je pozvao, ka bi ga obiskao v versailleskom samostani.

Zgodilo se je pa zato li ne-

kaj! Te kapucin je bio kak prikazen socialisti, štera prikazen se njemi je večkrat obnovila pa se njemi je vglobila v srce.

Eden večer, gda je opravo delo, je etak pravo prti sebi:

— Šo bom pa ga obiščem.

Edmo nedelo je tudi resan šo. Kapucin se je jako veselio. Med pogovarjanjom se je mladi socialist skrbno ogibao vsakoga verskoga pitanja. V 18 mesecih sta se teva dobriva prijatla gosto vidla, nego vse prizadevanje paterovo, ka bi mladenca spravo na pravo pot, je bilo zaman, zato ka ga je mladenec pri takšoj priliki vseli zbočki pogledno ali ga je pa šče zavrño s kakšov neprijaznov rečjov. Poleg vsega toga sta si pa zato li ostala prijatela. Pater kapucin je ne mogeo dosegnoti svojega cila, zato je pa prišeo Jezus na pomoč.

Leta 1896. jun. 15. se je zgodilo, ka se je med delavci ednoga premožnejšega delodavca eden 20 leten mladenec dao okrstiti pa je tak stopo v katoličansko cerkev. K slovesnomi obredi je pozvao spreobrnjeni mladenec tudi toga socialistu, šteri njemi je tudi spuno želo. Na slovesnosti je gospodar spreobrnjenoga mladenca, ki je bio goreči krščenik pa častivec presvetoga Srca Jezušovoga, opazo toga socialistu, kak dreveno se je obnašao, kak či bi nalašč šteo pokazati, ka on nikaj ne verje. Te gospodar se je pa odločo, ka ga sprebrne. Vüpanje k tomi njemi je davala gorečnost do presv. Srca, vej je pogostoma obiskavao pa verno častio v montmartreskoj cerkvi presv. Srca Jezušovo. Pa spomeno se je tudi z Jezušove oblübe, poleg štere je mogoče ešče tudi te najbolie zakrknjene grešnike spreobrniti.

Delodavec si je v guč vzeo z mladencem pa ga je pozvao jun. 27. na spravišče, gda so se katoličanski parizani v montmartreskoj cerkvi presv. Srca Jezušovoga darüvali Zveličari.

Slovesnost je bila lepa, genliva. Na oltari, okoli oltara pa po stenaj je gorelo na stotine

lampic; tabernakel je plavao v svetlosti. Na drugom konci cerkvi je pa stao eden mladenec, je gledao prti oltari pa so njemi prišle skuze v oči. Pa glejte, edna znotrašnja svetlost njemi je zosvetila v dušo pa njemi je raztopila ledeno skorjo na srci. Zvetličar je opravo svoje. Mladenec je spadno na kolena, kak negda sv. Pavel, pa si je zvolo novo pot prti mesti Damask.

Po tom dogodki se je vsaki večer približao k delodavci, ki njemi je ščasoma postao nej samo gospodar, nego tudi prijatel. Pomali je dao slovo krivim socialističnim navukom pa je je zameno s pravov verov. Postao je veren katoličan. Tak se je spremeno zgrablivi vuk v krotko ovco. Po dugšom pripravlanji ga je pater kapucin okrsto leta 1896. nov. 7., zatem ga pa tudi prečesto. Ešče tisti večer je šo z veselim i čistim srcom v montmartresko cerkev, gde se je naveke darüvao presv. Srci Jezušovomi.

Po krsti je postao te mladenec pravi apoštol pravice i lübezni. Za nekelko dni je pa šče stopo v vrsto tistih požrtovalnih dušic, štere cele noči molijo pa premišlavlejo v montreatskoj cerkvi presv. Srca Jezušovoga.

Glejte, ka je mogoča včiniti krotkost, stanovitnost pa milošča presv. Srca Jezušovoga!

„H.“

List za deco.

Mali Bruno i dete Jezuš.
Pripovedka.

Iz malih oratorijancov, ki so v učilnici pričaküvali máloga Jezušá na svéti večer, ništerni zas-pali i vu sne vidli máloga Jezušá i si pogovarjali ž njim. Oni ki so pa verostüvali, so se smejali tem malim srčecom.

Za pár dni se je pa ripe-tila detinska zgodba.

Máli Bruno, je že več dni žalosten hodo, ár njemi je mati obetežala. V prostom časi je cele

vöre kléčao pri jaslicaj i je molo glasno: „Oh, lübléni Jezušek, poslúni me! Če bi ti meo mater betežno, bi jo ozdravo včási. Vsi pravijo ka ti je zadosta prositi i ti vse daš, . . . i jaz te telko prosim“.

Vsaki dén je ednako molo tak ali včási je pa li zgübo potrplivost i te Jezušeki gučao ka je lagoji, zakaj ga ne poslühne.

Da njemi je pa mati nikaj nej zdravejša grátala, i se je začeo protiti svetomi Deteti.

„Razmiš me Bože Detece?“ če mi ne ozdraviš matere, ti odnesém tvojo. Pazi, ka se jaz ne šengarín“.

Eden večer je počako, ka so vsi k večerji odišli; té se je potégno v kapelco k jaslicam i je pravo málomi Božemi Deteti: „Spuniš, Bože Dete, mojo prošnjo že ednok?“ I vzeme Marijo od jaslic, jo skrije pod kaput pa domo odnesé.

„Odpüsti mi sirota Marija“, — njoj zdaj lübeznivo, — pravi „tvoj sinek se šengári z menov jaz ne morem več vödržati. Či ščéš pri njem biti, povej njemi, naj ozdravi mojo mater“.

Zatem je djáo Marijino podobó v korblec i z tém vréd jo je v omar zakleno.

Na drugi dén, gda so nej več najšli Marije pri jaslicaj, so vse obiskali i so je nej mogli najdti. Bruno je pa pravo:

„Pitajte Jezušeka, . . . on more kaj znati od njé.“

* * *

Večer toga dneva, ves veseli je zmagovalno prišo máli Bruno z Marijov v rokaj v kapelico i jo neso na njéno mésto.

Jezušeki je pa pravo: Vidiš? Trbelo ti je to? Zdaj si, jeli za razmo, ka žalostno je brezi materé biti? Ali zdaj se ti zahválimi ka si me poslühno.

I Brunova mati je zaistino ozdravila.

Marijin rob.

Lagati ali istino gučati?

Dühovni voditeo neke kaznilnice iz svoji sküšenj pripovedavle sledečo dogodbo. — Pred tremi letami so pripelali v našo kaznilnico trgovskoga pomočnika. Zavolo nevernosti je bio obsojeni na tri leta voze.

Kda je svojo kazen odslüžo, ga je nadpaznik robov poslao pred odhodom k meni, naj njemi dam na pot v življenje pár dobrih navukov.

„Dragi, sam njemi pravo, kda je k meni prišeo, naprej znam, ka si zdaj premišlavlete: kaj naj začnem, kam se naj obrnem, nišče me ne de šteo v slüžbo vzeti, ka sem v kaznilnici (vozi) sedo. Jaz vam pa dam dober svet (tanáč).“

„Kakšega?“ me pita rob. „Vi dobro znate, ka Bog pravico lübi i zavolo pravice tistoga človeka tudi, šteri pravico guči. Povejte vse povsedi samo istino, pa vam nikdar nede žao.“

„Če se ščem po vašem sveti ravhati, morem povedati tudi to, da sem bio 3 leta v vozi,“ mi odgovori kaznjeneo.

Se zna, to tudi. Zavtipajte se samo na dobroga Boga, on vas ne zapüsti,“ sem ga tolažo.

Ne sta minoli dve leti, kda ednok pride snažno obločen gospod i pita kaznilniškoga paznika ali je šče tü dühovnik, ki je bio pred dvema letoma dühovni voditeo robov. Kda njemi paznik pritrdi, ide pa mene poišče.

„Prečastiti gospod, je začno, prišeo sem, naj vam izrazim srčno hvalo za vaš dober svet šteri mi je mnogo hasno v življenji.“ — Jaz sem ga ne spoznao, i tudi na svet sam se ne spominjao, šteroga sém njemi dao.

„Povejte, povejte, kak vam je hasno moj svet“, sem njemi pravo.

„Kda sem prišeo iz kaznilnice, sem šo v glavno mesto in sem v ednoj kavarni pregledavao oglase v dnevnikih (novinah). V

ednom oglasi je bilo, ka neki mestni trgovec išee pomočnika. Včasih sem se napoto k njemu. Pokazao sem njemu svoja svedočanstva i čakao, kaj de pravo. Naslednje me pita, kde sem bio slednja 3 leta.

„Kde sem bio? V kaznilnici sem bio.“

„Kak vüpate to povedati. Ve znate, ka je voza ne priporočilno pismo.“

Istina. Liki pri odhodi z voze mi je dühovni voditeo pravo, naj vsikdar i povsod istino gučim. I jaz se ravnam po njegovom nasveti, čeravno znam, da si s tem samo škodim pred vami.

„Znabiti ste tudi to obljubili tistomi dühovniki, da te odsegamao v vsem verni i vestni.“

„Da, to tudi.“

„S tem vas sprejemem v svojo trgovino za pomočnika, z mesečnov plačov 160 koron, s stanüvanjom i vsov oskrbov, tu mate mojo roko.“

„Z največšov pridnostjov sem se poprijal dela. Moj chef (iti šef, predstojnik) se je naskori prepričao, ka se je v meni ne vkano. Najlepši red in točnost sta vladala v trgovini. Naslednje leto mi je izkazao šče vekšo lübezen. Vzeo me je za drugä (če ima edna trgovina več lastnikov, je eden glavni lastnik ov vsakši je pa drug, komponjon, vogrski társ) in mi je dao svojo hčer za ženo. Za to nepričaküvano srečo se mam zahvaliti vašemi dobromi sveti, prečastiti gospod. Naj moje veselje popolno bo, sem vas prišeo prosit, da naj zdete: kaj mislim ne odpovete svojemi bivšemi robi.

Z največšim veseljom sam njemi spuno žeio. Pravico lübnost njemi je pripomogla k sreči, ljudje pa le verjejo, ka brez laži ne mogoče izhajati, ne mogoče do sreče priti, pa ka Bog bole pomaga lažlivci, kak pravica lübnomi človeki.

Z vogrskoga † Kühar Rudolf.

Podpirajte Novine!

Zlate jagode.

„Oča nebeski je jagode vsado, Zlahtno jih dišati on je navado, Naj bi vüčile nas, Njega lübiti, Naj bi nas vabile. Boga hvaliti.“

Po Mariji k Jezušu.

„O Marija, kak lübezniva moreš biti ti, či je že tvoje ime tak sladko“. (Bl. Suzone)

„O Marija, kak veliko sladkost si spravila vsakomi, ki te lübi i v tebe zavüpa! Kak lübeznivo ti govoriš onomi, ki te lübi, kak dobro denejo človeki samo kaplice tvojih milosti! Tvoj düh je zlažši od meda, lübezen tvoja je nad vse dišave. Ti si odvzela mojemi srči vsako bridkost i si je napunila z sladkostjov. O prelübezniva Gospa, samo misel na tebe že osladi vsako moje delo, tvoja lepota čisti oko moje duše!“ (Sv. Bonaventure)

Srečen je človek, ki zna živeti pod Marijinim plaščom, ar ma vüpanje tudi mreti pod njim. Moli rad i goreče: Sveta Marija, Mati boža, moli za nas grešnike, zdaj i vu vüri naše smrti.

Rad bi bio poleg Jezušu.

Neka pobožna mati je pripovedavala svojemi malomi sineki lepe dogodke iz Jezusovoga življenja: Gde se je narodo, kak so ga angelci naznanili pasterom, kak so fej prvi prišli k jaslicam; nadele njemi je pravila, kak je mali Jezus rad meo svojo mater, kak je lüdi včio, ozdravlaeo, mrtve bidüo, delao mnogo čüd, nazadnje so ga pa židovje na smrt obsodili i na križ pribili.

— Oh mama, pravi sinek, kak bi jaz rad bio poleg Jezušu!

— Ka bi ti včino za njega, da si tak mali?

— Za Jezušu? je pitao začüdeno. Vse to bi včino, ka bi mi on pravo.

Oh, ti srečno dete! Povej mi, što ti je vdehno to miseo?

Sam je ne si zmislö, ne, Jezuš ti jo je navdehno, naj bi včio nas vse, posebno pa našo deco, kak morejo poslušati Jezušove zapovedi. Jezuš pravi vsakomi deteti: Lübi, poštüj i

bogaj svoje stariše; hodi rado v cerkev, lepo se obnašaj i moli, hodi rado v šolo, vči se marljivo; nadele njemi pravi, naj se ogible greha in lagoje tovaršije. Deca moja, obljubite vi dnes Jezusi rekoč: O moj Zveličar, vse rad včinim, ka mi ti poveš?

Odprimo knigo.

„Molitev je edna veüika kniga, iz štere se lahko mnogo lepoga navčimo. Človeče modrüvanje in govorenje nas nikdar toliko ne navčijo kak pobožna molitev k Bogi.“ (Sv. Ignacij)

Jezuš govori.

Nišče ne more priti v nebeske višave, či je ne probao moje človeške bridkosti. Moje človečanstvo (to je, Jezusovo življenje na zemli) je pot, po šteroj hodi, i moje trpljenje so vrata skoz štera more iti, ki šče priti ta, kam ma priti. Zato odloži strah svojega srca in stopi v krog vitežke batrivnosti. Ne bi bilo lepo, da bi hlapec plavao v dobroti, gda je njegov Gospod v trpljenji.

V čistoju dūši tak rad stanüjem, kak v nebi, zato ne morem trpeti, da bi se dūša vrgla v veselje toga sveta. Ona je po svojoj naturi wagnjena k škodljivoj poželivosti, zato njoj jaz zabranim spadaš stranjom; vse njene poti posiplem s težavami, naj tak ne more stopiti ta, kam jo vleče poželivost, nego da se zdigne do višine nebes. Kaj je dobro in vrednostno, se more strüdom zaslužiti. Glej, či bi vsa srca bila edno srce, ne bi mogla prenesti najmenjšega plačila, štero jezdam na drugom sveti za najmenše trpljenje, štero človek prestane iz lübezni do mene. (Bl. H. Suzo.)

Bog vse čüje vidi i sodi.

„Či bi me što gdakoli pitao: Na kaj misliš zdaj? se mi tak vidi, da bi lahko vsikdar odgovoro: mislim na Boga. Pa kak ne bi, ve je naša dūša vtoplena v Boga, mi smo v njegovoj nav-

zočnosti kak riba v vodi. Kamkoli se obrnem, vse mi razodeva božo navzočnost.“ (Sv. Pavel od Križa.)

Bog nam v vsaki stvari pravi kak nigda Abrahami: „Hodi pred menov i boš popolen“. Bi vŕpali pred božimi očmi delati in misliti kaj takšega, ka nam je prepovedano? Zobstom se trŕdimo skriti, kak Adam po svojem prvom grehi, bože oko vse vidi. Či nam skušnjave šepoče to ali ono proti božoj zapovedi, ne privolimo, ar Bog vse čtije, vidi i sodi.

Iskrice.

— Deliti dobrote je podobno Bogi; čakati plačo za nje je podobno skopci. (Seneka.)

Edno z največjih dobrot včimimo našim bližnjim s tem, da živemo ž njimi v prijaznosti. (Faber.)

— Nikdar ne henjajmo sejati po poti našega življenja zrna dobrote i prijaznosti. Dosta teh zrn prejde, nego či požene samo edno, to edno ovenča našo pot. (Svethine.)

— Gospod učiteo — je pravo ednok mali Byron svojem učitelu, gda je to mlato ednoga šolara — koliko vdarcev ščete vi naložiti tomi malomi deščeci?

— Te kaj briga?

— Briga, ar bi jaz jako rad vzeo polovico na svoja pleča, da bi vas tak rešo sramote, gda te vidili, ka dešček ves razbiti ne bo mogeo domo.

Dva prijatela.

Dobri sta bila, ljubila sta se kak nigda David i Janeta. Sovražnik vsake poštene ljubezni pa pride i napela ednoga, da razžali svojega prijatela. To ga je strašno peklo. Rad bi popravo svoj greh, pa je ne vŕpao pred razžaljenoga tovariša. Nazadnje se ojunaci, zaduši gizdost in sramoto v svojem srci pa se njemi vrže pred noge rekoč: odpuščenje, odpuščenje! Več bi rad povedao, da bi pokazao svoje kesanje, toda glas se njemi zaduši. Dobro so pa govorile suznate oči.

Prijatelj ga je prijelo, ga vzdigno i ljubeznivo objino v znamenje odpuščenja, potem njemi je pa pokazao na kep, na šterom je bio Jezus naslikani; kak je stao pred Lazarovim grobom in si brisao suze. Odspodi se je čtelo: Jezusove suze so bile suze ljubezni: tisti prijateo, ki zna jokati je zlata vreden.

Vse je bilo poravnano, vse pozableno. Prijateljstvo more biti zozidano na jakost.

Po svatom obhajli.

Ti mi govoriš, o dober Jezus, jaz pa tu nemi klečim, ne vem ti odgovarjati... Šepetni mi ti, kaj ti naj povem. To moje srce zdaj gori v ljubezni do tebe, zdihavle i bije za tebe. Te bo ljubilo tudi deleč od tebe, doma, na polji...? Te bo ljubilo vsikdar? Ti dobro znaš, kolikokrat sam ti že oblubo ljubezni, potem pa, potem... komaj stopim iz hiže bože, hitro pozabim na tebe in na svoje oblube. Prosim te znova, očisti mi srce, naj se odlušči od njega vse grešne skorje, naj stopi v nje prava, goreča in stanovitna ljubezni. Samo edno reč povej i ozdravljena bo moja duša.

Grešnik vstani!

Oda spadnete v greh, požalujte ga i ponižajte se pred Bogom: potem z velikim zavüpanjom zdehnite k njemi i vržite greh v brezmejno morje dobrotlivosti bože.

Da ne zgubite zavüpanja, zdignite oči na razpetoga Kristuša i pogledajte njegovo sveto krv i smrtne rane. Njegove roke, štere so iz ničesa vzele nebo in zemlo, so vsikdar odprete, da bi objinole nevolne grešnike. (Sv. Pavel od križa.)

Ponižnost.

Ščete postati največji svetnik med vsemi? Bodite najponižnejši med vsemi. „Či bi me što pitao, koga med ljudmi mam za najbolšega, jaz bi njemi odgovoro, ka onoga ki je najbole ponizen. Či bi me što stokrat

pitao to, jaz bi njemi stokrat dao isti odgovor.“ (Sa. Avg.)

Naše zvezde.

Te zvezde so svetniki. Kak so za nočnogá potnika v püščavi i logi, za mornara na brezmejnomo morji potrebne zvezde, štere obema kažejo kraj sveta, tak so za nas svetniki. Jaj potniki, či oblaki pokrijejo zvezde. Tak se tudi nam zna pripetiti, ka pred spokornim, pobožnim in poniznim življenjom svetnikov zapremo oči, rekoč: Istina, lepo je življenje svetnikov, lepe navuke nam dajajo, nego oni so bili sveti, zato so lahko tak lepo živeli.

Dragi moji, znate, da vam to sam šatan šepoče. On je naš največji sovražnik. V svojoj meštiriji je pa tak künšten in jalen, ka mi večkrat niti ne vemo, či nas on na kaj napelava.

Dobro si zapomnimo: Svetniki, so ne zato pobožno, spokorno i ponizno živeli, ar so bili svetniki, nego zato so postali svetniki, ar so tak živeli. Bili so ravno takši ljudje kak mi, iz krvi pa z mesa, nagnjeni na vživanje, poželenje, srd, čemere, nevoščljivost, laž, sovražtvo, itd.

Te slabosti, štere nosi v sebi vsaki Adamov sin, so oni krčili, trgali, rezali, žgali, pa to neprestanoma, več let ali celo življenja. Tak n. pr. znamo, ka je Sv. Frančizek Salez za mlada bio jako nagle in čemerne nature. Vido je, ka je to grdo lahko i grešno za človeka, zato se je šteo iznebiti za vsako cenno. Zmagao je. Toda koliko časa je krotio svojo naturo? Četih 22 let.

Sv. Jeronim se je skrio v püščavo i tam spokorno živo. Vendar ga je nečista skušnjava tak mantrale, ka je ne znao kaj bi včino. Vzeme debeli kamen v roke in se mlati ž njim v prsi potem se pa nagi vrže med trnje. Premagao je, ar je šteo zmagati, postao je svetnik, ar je šteo postati.

Naj tuli šatan kak šče, naj pravi nespametno svet kaj se njemi vidi, mi dobro postavimo za fundament našega življenja

zveličanja te bože resnice: „Bog šče, da se vsi ljudje zveličajo i pridejo do spoznanja resnice“. (I. Tim 2, 4) „To je boža vola, da se posvetite...“ (I. Sol. 4, 3.)

Prijatelj.

Jezuš stoji pri dverah tvojega srca i pravi: „Ovo, stojim pred dverami i klonkam.“ (Raz. 3, 20.) Duša krščanska, zakaj njemi ne odpreš? Čuj, kaj ti obeče: „Ki poslušša moj glas i mi odpre dveri, stopin k njemi; i večerjao bom ž njim, on pa z menov“. (Raz. 3, 20.)

Kralj nad sebov.

„Vladanje nad sebov, to je, nad svojimi lagojimi nagnjenji je pravo blaženstvo za človeka.“ (Sv. Fran. Sal.)

„Kralj nad sebov, bodi močen tak v sreči kak v nesreči.“ (M. Avrelj.)

„Največše dobro, pravi neki nemški modroslovec, štero je Bog dao vsem stvarim, je znati, kak trbe mirno živeti“.

Neki zdravnik je pravo betežniki: „To ka vam menjka, ste vi sami sebi; kakše drugo zdravilo vam naj predpišem, či ne vas sebi samomi?“ Zaistino si mnogi betežnik s tem povekšavle svoje bolezn, da ne žive mirno, nego se straši, kaj bo, kaj ne bo. Či se dosta tere, hitro dobi tresliko ali vročnico.

Skriti kinči.

Ti kinči so skriti tam, gde mi sami ne bi mislili; najmre pod vernim spunjavanjom vseh naših dnevnih opravil. Vsaki stan ma svoja opravila, vsako opravilo, kakšte je malo, ma svoje zasluženje pred Bogom, či je dovršeno kak on žele. Sam Bog je skrio pod temi opravili one kinče, naj [bi si ljudje ležej obogatili svojo dušo i tak nebesa zaslužili.

Človeče življenje, pravi neki pisatelj, je podobno mošnji, v štero si lahko devamo koliko ščemo zlata i srebra. Plačilo v nebi bo tem večše, kem več kinčov si nabereemo.

Kak mali drobec zlata, pravi sv. Gregor, več vala od mnogo kil ocla, tak edno samo malo delo, opravleno z gorečnostjov, vala več kak mnoga velika dela, opravlena z nemarnostjov.

Dobro pravi sv. Bernard, gda zove takša dela semena za večnost. To pa etak razlaga. Kak, či bi človek mogeo, bi lahko vido v malom semeni celo drevo, s steblov, z vejami, s cvetjov in zadjom, ar vse to je zaistino v njem, tak či bi človek mogeo viditi z dušnimi očmi, bi vido v ednom dobrom deli vso obširnost, velikost, visokost in veselje večnoga blaženstva, štero je sad onoga dobroga dela.

Sv. Pavel nas vči: „Ka človek seja, to botudi žeo.“ (Gal. 6, 7.)

Iskrice.

Da ostanemo goreči, pobožni in trdni v veri, nam sv. Bernard priporoča to četvero:

1. Mislimo si na večnjene grehe, ar nas to včini ponizne.

2. Spomnimo se gostokrat na štiri slednje reči, namreč: smrt, sodba, pekel, nebesa, ar nas to podžge, de se bomo greha ogibali in dobro činili.

3. Mislimo si na večnost, iz štere spoznamo, ka smo na zemli samo romarje, i to nam odtrga srce od zemle.

4. Mislimo, kak dober je Bog, ar nas to pripravi, da si zaželemo večno življenje.

Nož v roke!

„Vsikdar bi rad meo v roki nož ali srp, da bi trgao lagojo travo iz mojega ograda. Vi me razmite; ščem praviti, ka se trüdim iznebiti vsega, ka je ne za Boga.“ (Sv. Jan. od Križe)

Sv. Ignacij je večkrat pravo sam sebi: Ignacij, kralj nad sebov; Ignacij, kralj nad sebov!

Kak žalostno je viditi človeka, ki se nikdar ne postavi proti svojim slabim nagnjenom. Nešče potreti svojih čemerov, nešče zavirati jezika, da ne bi preklinjao ali drugim dobro ime jemao in grajao, nešče se ogi-

bati grešnih prilik, nego je še išče; tudi v jeli i pili se njemi težko vidi zmerno živeti ali pa celo išče nasladnosti v hrani in pitvini, s tem namenom, da bi si tak bole zakuro neredno poželenje.

Kaj misli takši človek? Verje v življenje po smrti? Samo dva kraja sta posodla: nebesa i pekel. Ali v nebesa ali pa v pekel. Što ne pride v nebesa? Čujmo svetoga Pavla Apostola: „Ne nečistniki, ne malikovalci, ne prešestniki, ne mehkušniki, ne nesramniki, ne tatje, ne lakomniki, ne pijanci, ne preklinjevalci, ne roparje ne pridejo v bože kralstvo.“ (I. Kor. 6, 10)

Samo dva kraja, samo dvo poti! Zberimo si! Samo edno dušo maš, či to zgubiš, je sve zgubleno, či to rešiš, je vse rešeno. O večnost brezi konca i kraja, kakša boš? Srečna ali nesrečna, kakšo si zaslužiš tū na zemli.

Iskrice.

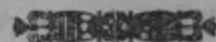
„Povsedi sam iskao pokoj, i nazadnje sam ga najšeo v samoti z ednov knigicov: Hodi za Kristušom. — Ž ednov dobrov knjigov i s perom v roki pa z mišljenjom v glavi je človeki zavetišče, či se samo zna skriti.“ (Klem. XIV.)

„Držite vsikdar pri sebi kakšo pobožno knigo i čtite ž nje malo vsaki den, ravno tak, kak či bi čteli pisma, štera bi vam svetniki z nebes pošilali, kazoč vam pot ta gori.“ (Sv. Fr. Salez.)

Dobra kniga je kak dober prijatelj; ona nas graja brezi ostrosti in nas navdušuje brezi mitenja. (Fenebon.)

Sv. Filip Nerij je vsako minotico prostoga časa porabo za čtenje dobrih knjig.

Sv. Dominik je kušüvao svoje pobožne knige rekoč: Te knige mi dajo mleko, štero me hrani.

Cerkvene novice.

Lurd. Katoličanci iz Škocije so romali v Lurd letos. Pred podobov Nevtepeje je čudno ozdravo kanonik Ritschie. Pred šestimi leti je tomi gospodi vlak razdržgao obe nogi i samo spalicami se je mogo nekaj gibati, trpo pa nezmerne bolečine. Na Marijino prošnjo je pa v Lurdi dober Jezuš v ednom hipi popolnoma zvracho obe nogi. — Vüpanje mejte, düšice, v Marijino prošnjo, v njeno matarno ljubez.

Irsko. V mesti Temlemore, kak poroča Father Byrne iz Beresforda, šteri je sam nazoči bio i vido, ka se godilo, je podoba Jezušekova i Marijina krvavela. Popolnoma slepi človek je naednok spregledno pred podobama.

Španjolsko. Katoličanski dühovnik King je odpadno od svojega stana svoje vere i je postao „evangelist.“ Postavo si je šator v Toledi i začeo predgati. V predgaj je napadao katoličansko vero. Gda je vorno ljudstvo čulo besnenje toga odpadnika proti tistoj Matericerkvi, štera ga je zgojila, se je ljudstvo tak razsrdilo, ka se na njega süholo; komaj je vujšo. Šator so njemi pa gorvužgali. Napada toti ne odobnavamo, a gorečnost ljudstva, ka odpadle dühovnike nešče poslušati, je vse hvale vredna i glasno opomina tiste, ki z odpadnjenimi barati radi kupice spraznühjejo. Pa mislijo mogoče tei, ka so katoličanci ali celo „dobri“ katoličanci? V takšem pomeni so dobri kak včasi od koga pravimo „dober ftiček je.“ Zaistino „dobri ftički so tei tüdi.“

London. Z Londona je poslala gd. Kristič, katoličanska Srbkinja pismo — na uredništvo katoličanskoga — amerikanskoga lista „Edinost“, v šterom navdühšaje vse katoličance Jugoslavije, naj si prizadevajo, ka zozidajo velikansko katoličansko cerkev v Belgradi. Kardinal Gašpari, knezoškoof dr. Bauer itd. vsi ki kotličkaj katoličansko mislijo so z

raztegnjenim srcom sprejeli té blagi načrt. Naj vodi to dobro düšo Marija, ka dosegne svoj vzvišeni namen.

Drüštvo sv. Ivana Krstiteľa so ustanovili naši vrli Prekmurci v Chicagi, kak podržnico drüštva sv. Drühine, štero de se skrbelo za naše rojake, če je kakša nesreča doleti v tüjini. Tajnik je Krapec Ignac, blagajnik Ros Štefan, odbornik Krapec Andraš. Vsem našim Prekmurcom priporočamo to drüštvo.

Misijon v Črensovcih. Ponovili smo pred osmimi letami obhajani sv. misijon v dnévah od okt. 23. do nov. 2. Sv. misijon so vodili g. misijonarje (Lazaristi) z Celja, kakti g.g. Šelič, Zdravlič, Zorko i Čontola. Zadnji je naš rojak z Motovilec. Sv. misijon je rodio najobilnejši sad, fara se je ščista prenovila. Spovednice so bile že po polnoči taki zasedene i nešteri je do kesnoga večera čakao na tešče. Gorečnost ljudstva je bila nepopisna. Više desetjuzero se jih je prečistilo. Progoreča i vdana hvala bodi Dev. Mariji i sv. Jožefi, šteriva sta nam od božega Srca Jezušovoga to miloščo sprosil! Vekomaj se naj hvali smileno Srce Jezušovo! Bog naj plača trüd g. misijonarom i je pri pela v našo krajino. On naj bo plačnik g. Čačić Jožefi pleb. ki so se poskrbeli za te misijon, i vsem farnikom i dobrim düšam, ki so se ga vdeležili i pripomogli, da se je teliko düš olepšalo z Jezušovim ljubéznostjov.

Polsko. Polskiva kardinala Dalbor i Kakowski sta sledečo zahvalno brzojavko (telegram) poslava v Rim sv. Oci: Z zahvalnim srcom pokladamo pred stol Vaše Svetosti globoko zahvalo za v istini očinsko dobroto, z sterov ste se, Vaša Svetost, v dnévah, gda je bila Polška v stiski, spomnili dežele. Dobrotlivo ste zravnali, da so se v Rimi i po celom kat. sveti opravljale molitve, v te namen, da bi bila Polška i ves civiliziran svet obvarvan barbarske (boljševiške) prepláve. Vaša Svetost ste odre-

dili, naj se zové na pomoč prečista Devica Marija patrona Polške. Prošnje nešetih častilcov Marijinih so predrle v nebo. Blažena Devica jih je poslühnola, dén, gda sv. Cérkev sveti vnebo vzetje Marijino, je bio tüdi den srečne rešitve naše osode. (Na Velkomešo so ruske boljševike Polaki premagali, šteri so že pred glavnim mestom Varšavov stali). Sovražnik je bio odegan od židov varšavskih i zasijalo je vüpanje, da bo Bog podelo zmago. Polška je zahvalna svetoj Patroni (Mariji) za njeno očivesno pomoč, zahvalna namestniki njenoga božega Sina za očinsko skrb pa bo vsikdar pošilala goreče prošnje za zmago i po višanje sv. Cerkve i za blaženost njenoga vidnoga glavara.

Nemčija. V Nemčiji se je začelo gibanje med evangeličanci, naj se vpela v to vero sv. meša, svestvo cerkvenoga reda, vse tak kak je v začetki Matericerkvi bilo. 150 gospodov pastirov sliši k toj družbi. Daj njim Marija, premagavka, vsake krive vere priti v krilo, z šteroga so po nasreči dolspadnoli, v krilo kath. Matericerkvi.

Cerkveni rop. Pri Sv. Sebeščani so se milo razjokali g. plivanoš, Prša Ivan, gda se 14. nov. odprli tabernakl, ka bi z Najsvetejšim služili sv. mešo i se ga najšli praznoga. Oanešena je monstransa i kelih za prečiščavanje, oba z božanstvom vred. Zverinski človek je z ključom odpro i zapro tabernakl, da nišče ne vpamet vzeo ropa, ljubljani Jezuš je pa prišo v roke hüdodelnikov. Srce se nam krči od žalosti i si ne damo mirü, dokeč ne pomirimo, ne správimo razžaljenoga Srca Jezušovoga! Farniki sebeščanski i vse druge düše, jočite, molite, nekšo pokoro si naložite vse po Prekmurji, naj razžaljenoga Boga potolažite! Dec. 8. naj bo té dén pomtrenja.

Tisk: E. Balkanji Dolnja Lendava.

Na podporo M. Lista so darovali v koronah: z Sr. Bistrice g. Štimec Jürj 20, Vučko Kata 3, Horvat Štefana dovica, N. po 1, Špiclin Ivana žena, Vučko Martin po 2, Godina Marija D. Bistrica 20, Bačić Arpad Lpa 40, Zver Mihal Bratonci 10, Ūtroša Marija Črensovci 20, Prosečkavec 81, z G o m i l i c: N. 6, Horvat Magda, Horvat Anton, Markoja Jožef, Tkalec Orša, Horvat Magda, N., Matjašec Martin, Balažic Ferenc, Raj Ivan, Raj Orše, Dogar Bara, Koroša Verona, Kovač Verona, Č h Ana, Sobočan Bara, Sobočan Ferenc, Törnár Jožef po 4, Balažic Ferenc 3, Lebar Štefan 6, Zver Štefan 5, Zver Ivan 1, Jerebic Matjaš, Tkalec Ivan, Ferencak Jožef po 8, Markoja Štefan, Radoha Jožef, Sobočan Jožef, Raj Andraš, Raj Ivan, Sobočan Jožef po 2 koroni. Z G. Bistrice: Kreslin Ana 20, Lebar Jožef 10, Žabot Ana 4, Lebar Roza, Gonza Anton, Domjan Jožef, Jakšič Janoš, Vučko Ivan, Vučko Jožef, Vučko Matjaš, Mataj Magda, Kolenko Ferenc, Vučko Martin, Djura Jožef, Vučko Paveo, Balažic Štefan po 5 K. Z Pertoče: Segéri Štefan 10, Gomboc Leopold 5, Nemeč Jožef 3, Gaber Janoš z Večeslavca 20, Lenarčič Štefan z Ropoč 10 koron. Z Adrijanec: Radoha Andraš, Copot Jula po 10, Gabor Orša, Balažic Martin, Smej Treza, Smej Marija po 4, Radoha Martin, Zver Martin po 3, Kavaš Mihal, Kuzma Marija, Kavaš Matjaš, Hajdinjak Anton, Antolin Jožef, Horjan Marko po 2, Škafar Matjaš 6, Kavaš Štefan 5, Šeruga Marija, Matko Kata, Kuzma Marko, Duh Marija, Markoja Štefan, Kociper Martin, Pétek Ivan, Kolarič Lena po 1 koroni. Z Garešnice: Kovač Štefan 20, Horvat Štefan, Kerman Fran, Lopert Peter po 10, Kozic Ivan 3, Ivanič Štefan, Lebar Štefa po 5, Horvat Štefan, mlajši po 6, Tkalec Matjaš po 2 koroni. Z Satahovec: Kozar Mihal, Laposi Ignac, Bencak Franc, Serec Franc, Ruzič Franc po 10, Martinec Alojz, Čargili Treza, Drvarič Ana po 6, Novak Andraš, Serec Jožef, Serec Ferenc, Ruzič Alojz, Franko Anton po 4, Žokš Majkeš 2, Ruzič Ivan 8, Brjavec Anton 9, Gabor Ivan 5, Mijalic Majkeš 1 korona. Z Törnischca: Čeh Jožef 2, Kūčko Jožef, Horvat Štefan, Zdravec Ivan, Horvat Štefan, Horvat Štefan, Horvat Štefan, Kūčko Jožef, Zdravec Ferenc po 3, Horvat Ferenc, Koren Ferenc, Cigan Peter, Smej Štefan, Slavič Pavel po 4, Cigan Peter 5, Zelko Štefan, Gornjec Matjaš, Miholič Ivan po 6, N. 40, Gerič Bára, Magdič Ana, Matjašec Peter, Raščan Štefan, Maroša Jožef, Vojkevič Jožef po 10 koron. Z Bakovec: Titan Treza, Obal

Anton po 2, Titan Treza 3, Kūhar Marija 5, Žokš Jožef 8, Mejolic Marija, Kovač Štefan, Titan Ana po 10 koron. Z Bogojinje: Horvat Martin, Horvat Štefan, Vogrin Jožef, Puhan Ferenc, Horvat Ivan, Puhan Ana, Puhan Janoš, Bajlec Jožef, Vogrin Pavel, Vogrinec Jožef, Puhan Ferenc, Horvat Jožef, Casar Matjaš, Lopert Ferenc, Nemeč Ivan, Casar Pavel, Gerencér Štefan, Maučec Franc, Lopert Bára, zban Štefan, Pūcko Ivan, Kuzma Marija, Novak Janoš, Horvat Jürj, Horvat Treza, Šömen Janoš po 2, Kočar Jožef, Pétek Štefan Pūcko Andraš, Berdén Štefan, Gutman Ivan, Maučec Andraš, Štefko Janoš, Horvat Bara, Vogrin Štefan, Seredi Mirko, Horvat Jožef, Bojnec Matjaš, Maučec Ferenc, Horvat Janoš, Golob Ana po 4; Puhan Petra dovica, Sabjan Franc, Horvat Ana, Vugrinec Klara po 3; Smej Jürj, Eliša Jožef, Lovrenčec Jožef po 20; Horvat Štefan, Vogrin Janoš, Eliša Janoš, Casar Jožef po 6; Bagari Janoš, Cipot Jula, Puhan Ferenc, Puhan Peter, Padarič Mihao, Benkovič Jožef, Horvat Jožef, Casar Jožef, Casar Andraš, Camplin Ivan, Vogrin Martin po 10; Berdén Jürja, Šömen Ivana dovica po 5; Horvat Jürj 12; Varga Jožef, Cipot Jožef, Hajdinjak Jula, po 1; Benkovič Jožef, Vogrin Marija po 8 koron. Farkaš Ana z Strahovec 2; Berdén Magda z Filovec 10 koron; Z Būkovnice 31 koron. Z Ivanec: Rous Franc 10, Pūcko Janoš 5, N. 10 koron. Z Hotize: Zelko Jožef, Matjašec Štefan po 5; Fučar Kata, Ftčar Janoš, Bukovec Elizabeta po 4; Zver Janoš, Skrbenta Ivan po 2; Vuk Jožef 1; Koutnjek Ivan 3 korone; Z Lipovec: Tratnjek Matjaša žena, Ūlen Mihal žena, Bobovec Martin, Miholič Štefan po 2; Forjan Štefan 3; Zemlič Andraš 1; Skergel Andraš 8; Forjan Ivan 10 koron. Z Žitkov: Hožjan Matjaš, Virag Martina žena, Žalig Mihal, Frater Štefan, Horvat Ivan po 2; Kramar Martin, Ūtroša Štefan, Bomlek Marija po 12; Koštric Martin 20; Čurič Jožef 4; Horvat Martin 6; Cigan Jožef 10; Horvat Štefan 1; Horvat Peter 8; Cigan Jožef 10; Z Cankove: Gutman Elizabet 40; Vugrinčič Mima 10; Vugrinčič Karolina 5; Vugrinčič Viktorija 3; Z Črnec: Benko Ana, Ficko Marica po 6 koron. Z Korošec: Kolmanko Franc 3; Geder Ivan 10; Žilavec Lujza 4 korone. Z Topolovec: Gomboc Treza 4; Idič Mihal 6 koron; Z Skakovec: Kos Štefan 2 kroni. Z Domajinec: Benko Janoš, Geder Mima po 2 koroni. Z Gornje Bistrice: Smodiš Martin 6; Gerič Štefan 5; Vučko Verona 2; Z Večeslavca: Kolmanko Jožef i naročniki 51; Deneši Ivan z Preloga 10; Beltinci: Ščap Ana 3, naročniki 183, Zorko Marija 10, N. 20, Rous Andraš 6, Filip Ivan 2. Z

Hotize: Ritlop Janoš 6 koron, z D. Bistrice 2, Duh Martin z Adrijanec 10. Z Poterne: Pavel Elizabeta, Krajnc Elizabeta po 20, Mikec Balaž z Hemeševca 2; z Tropovec: Pertoči Ana 10, Seršen Verona 5, Rajbar Lojz, Gabor Franc, Gabor Marija po 4, Varga Ana, Štefanec Mihal po 6, Geder Janoš, Lazar Mikloš po 2, Lazar Matjaš 3, Žilavec Jožef 8, Štular Josip z Dolinčič 20, z Dol. Lendave: A. Kolarš 15, Stec Franc, L. F. Slivnjek Štefan, Nemeč Franc, Zver Verona, Solar Štefan, Bakač Karol po 2; Sečko Franc 1, Kocet Martin, Kuzma Ivan po 3; Krgpač Jožef 5; Tratnjek Štefan 4; Vč. g. Molnar Juri pleb. Sv. Martin 5; Drvarič Mihal z Bodonec 7, Nerad Marija z Celja 40 koron.

Sprejemljivo deteče srce.

Sv. Tomaša z Vilanove prva reč, štero je kak dete spregovoro, je bila ime Jezusa i Marije. Nej njemi je bilo vekšega veselja, kak či njemi je što pravo, ka je on dete Jezusa i Marija. Pa nej samo na vūstaj je noso tevi dve najsvetejšivi imeni, nego njemi je duša pa srce plamoloto od lūbezni do tevi presvetivi Srci. Z velkov pobožnostjov se je pripravlaol na njivi svetek. Opravlaol je tri ali pa devednevnic pa si je z molitvov proso obilne milosti k tema svetkoma. Sveta Devica je pa tūdi obdarūvala to pobožnost deteta, pa je svojo posebno materinsko dobrotivnost pokazala s tem, ka so njemi vekši svetki bili v celom življenji najvažnejši pa najveselejši dnevi. Na den imena Marijinoga, šteri den so v tistom časi ešče jako svetili, je stopo v red sv. Augustina; na Velko mešo so ga posvetili za pušpeka, na Malo mešo je pa mro.

Pa znate, komi ma zahvaliti to veliko srečo? To ma zahvaliti svojoj blagoj materi, štera njemi je v sprejemljivo deteče srce zasadila pobožnost do Marije. — Nega lepšega na sveti v družinskem življenji, kak gda mati vči dete, štero se začinja gučati, izgovarjati imena: Bog, Jezus i Marija. To je najlepša, najsprejemlivejša šola.

„Vč.“